

דקדוקי קריאה בפרשת וירא ובהפטרה ובראשון של חיי-שרה

יח א בְּאֵלֶיךָ: אל"ף בצירי ולמ"ד ללא דגש. לא מלשון עץ אֵלֶּן
יח ג וַיֹּאמֶר: המ"ם פתוחה ומוטעמת באתנח בראש פסוק
יח ה וַאֲקַחְהָ: הוא"ו בשווא נע, לשון עתיד
יח ו הֵאָהֳלָה: במלעיל, ההטעמה באל"ף ולא בלמ"ד¹
יח ז לַעֲשׂוֹת אֵת: הקוראים תי"ו רפויה כמו ש וגם האחרים צריכים להיזהר מהבלעת אותיות "לַעֲשׂוֹשׁ"
יח ח חֲמָאָה: יש להשמיע את האל"ף, לא לקרוא חָמָה. וְהוּא-עֶמֶד: שתי התיבות מוקפות ומוטעמות בדרגא²
יח יב וַאֲדֹנִי: האל"ף אינה נקראת

יח טו עליית שני
יח יז הַמִּכְסָּה: געיה בה"א והמ"ם אחריה בשווא נע
יח כא אַרְדָּה-נָא: הר"ש בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהדפוסים. הַבָּאָה: הטעם בבי"ת, מלעיל³. עָשׂוּ | כָּלָה: הכ"ף נותרה בדגש קל בגלל הפסק שבין התיבות
יח כו וַנִּשְׁאַתִּי: נשאר מלעיל למרות וי"ו ההיפוך לעתיד
יח ל יָחַר: במלעיל, וכן הוא גם בהמשך

יט א עליית שלישי
יט וְלוֹט יֵשֵׁב בְּשַׁעַר-סְדֹם: טעם טפחא בתיבת וְלוֹט
יט ב אֲדֹנִי: הנר"ן בפתח והוא חול (רבים של אדון)⁴.
יט וַיֹּאמְרוּ לֹא: אין טעם נסוג אחור והלמ"ד דגושה בשונה מההמשך פס' ה וַיֹּאמְרוּ לוֹ שם הטעם נוסג אחור ליר"ד והלמ"ד רפה
יט ד טָרֶם יִשְׁכְּבוּ: הטעמה בטי"ת ובכ"ף, במלעיל⁵
יט ט וַיֹּאמְרוּ: בפשטא ולא בקדמא
יט טז וַיִּתְּמָהּ: ה"א ראשונה בשווא נח ושנייה במפיק
יט יט אִמְלֹטָה נָא: הנר"ן דגושה במדויקים בעקבות המסורה אך אין טעם נסוג אחור למ"ם

יט כא עליית רביעי

יט הפְּכִי: הה"א בקמץ קטן, הפ"א בשווא נח והכ"ף אחריה בדגש קל
יט כג צַעֲרָה: הטעם בצד"י, אין לחוש לאותם דפוסים הסוברים כי ההטעמה צריכה להיות ברי"ש
יט כז אֲשֶׁר-עֶמֶד שָׁם: טעם נסוג אחור לעי"ן
יט כח וְעַל-כָּל-פְּנֵי אֶרֶץ הַכְּכָר: תיבת וְעַל מוקפת ולא מרכא
יט לג בַּלִּילָה הוּא: תיבת הוּא ללא ה"א הידיעה
יט לח יִלְדָה בֶּן: טעם נסוג אחור ליר"ד והבי"ת בדגש חזק מדין אתי מרחיק
יט כ ב אֲחֹתִי הוּא: טעם נסוג אחור לחי"ת וכן הוא בהמשך בפס' ה לעומת זאת אֲחִי הוּא הטעם לא נסוג לאל"ף
יט כ ג בַּעֲלַת בָּעַל: טעם נסוג אחור לעי"ן הראשונה
יט כ ה אָמַר-לִי: געיה באל"ף. בְּתָם-לְבָבִי: התי"ו בקמץ קטן
יט כו וַאֲחֻשֶׁךְ: שי"ן שמאלית
יט כח וַיִּירָאוּ: היר"ד בחירק מלא והר"ש אחריה בשווא נע
יט כיא כִּי אֲמַרְתִּי: ברביעי ולא כקורן ואחרים אשר הטעימו בזקף
יט כיב אֲמָנָה: האל"ף בקמץ קטן. אַךְ לֹא בַת-אֲמִי: טעם טפחא בתיבת אַךְ
יט כט וְאֵת כָּל וְנִכְחַת: תיבת וְאֵת מוטעמת במרכא והאל"ף בצירי, לא מוקף ובסגול כבקורן ודומיו
יט כא א וַיִּי: קרא ודנ"י
יט כא ג הַנּוֹלֵד-לוֹ: געיה בנר"ן. אֲשֶׁר-יִלְדָה-לוֹ: העמדה קלה ביר"ד, הלמ"ד בשווא נע ודגש חזק בלמ"ד השנייה מדין דחיק
יט כד בֶּן-שְׁמֹנֶת יָמִים: שתי התיבות הראשונות מוקפות, אין לקרוא בטעות בֶּן שְׁמֹנֶת-יָמִים
יט כא ה עליית חמישי
יט כה בְּהוֹלֵד: במלעיל
יט כו עָשָׂה לִי: טעם נסוג אחור לעי"ן. יִצְחָק-לִי: געיה ביר"ד הראשונה והצד"י בשווא נע
יט כא יא עַל אֹדֶת בְּנוֹ: טעם טפחא בתיבת עַל

⁴ בניגוד למקרא דומה בתחילת הפרשה יח ג, שם הנר"ן בקמץ והוא שם ה' (ראה פירוש רש"י ד"ה אל נא תעבר מעל עבדך).

⁵ הזרקא והסגול באות תמיד בסוף התיבה (משמאל לאות האחרונה) ללא כל קשר למקום ההטעמה

¹ ובתיקון וחומש וסידור איש מצליח וסידור עבודת ה' הטעימו בלמ"ד בניגוד לדעת כל המקורות.

² לא כבקורן: וְהוּא עֶמֶד

³ והקורא מלרע יחשוש משינוי משמעות.

כא יד וַיִּקַּח-לָחֶם: געיה ביו"ד. וְחֶמֶת: במלעיל

כא טו מֶן-הַחֶמֶת: החי"ת בצירי

כא טז כְּמִטְחֵי קֶשֶׁת: אין טעם נסוג אחר

כא יח אֶל-תִּירְאִי: הטעמה משנית בתי"ו והרי"ש בשווא נע

כא כא וַתִּקַּח-לֹא: געיה בתי"ו

כא כב עליית ששי

כא כג הַשִּׁבְעָה לִי: טעם נסוג אחר לש"ן ודגש חזק

בלמ"ד, אתי מרחיק. גִּרְתָּה בָּהּ: דגש חזק בבי"ת מדין אתי מרחיק

כא כז לְאַבִּימֶלֶךְ: הלמ"ד בפתח

כא כח לְבִדְהָן: הדל"ת בשווא נע

כא ל כְּבִשְׁתִּי: ללא ה"א הידיעה. תְּהִיָּה-לִי: געיה בתי"ו

כא לג וַיֵּטַע אֲשֵׁל: אין טעם נסוג אחר, אֲשֵׁל האל"ף בסגול

כב א עליית שביעי

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם: הקורא וַיֹּאמֶר אֵלָיו

אַבְרָהָם, משבש את משמעות הכתוב

כב ב הַמְרִיָּה: הרי"ש בחירק חסר ואחריה יו"ד דגושה ובקמץ. וְהַעֲלֵהוּ: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן

החטופה. אֲשֶׁר אָמַר אֵלָיךְ: טעם טפחא בתיבת אֲשֶׁר

כב ג אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אָמַר-לֹא הָאֱלֹהִים: טעם

טפחא בתיבת אֶל-הַמָּקוֹם, העמדה קלה באל"ף

של אָמַר-לֹא בגלל הגעיה שם וכן הדבר בהמשך פס' ט

כב ח אֱלֹהִים: בגרשים

כב יב כִּי-יֵרָא: היר"ד השנייה בשווא. אֲתָה: הטעם

באל"ף מלעיל והיא מנוקדת פתח. חֲשַׁכְתָּ: ש"ן שמאלית

כב יג וְהִנֵּה-אֵיל אַחֵר: יש להקפיד על הפרדת

התיבות למנוע שיבוש משמעות הכתוב

כב יז אַבְרָכָךְ: כ"ף ראשונה בשווא נח למרות הקושי

כב יח וְהִתְבָּרַכְוּ: הרי"ש בשווא נע ולא בחטף

כב כ מפטיר

כב כב כֶּשֶׂד: ש"ן שמאלית

הפטר וירא מלכים ב ד:

יש לשים לב לכל המקרים של כתיב וקרי.

ב אַעֲשֶׂה-לָךְ: העמדה קלה באל"ף מפני הגעיה

שם. כִּי אִם-אֶסּוּד שָׁמֶן: טעם מרכא בתיבה כִּי

ד עַל כָּל-הַכֵּלִים: טעם מרכא בתיבה עַל בלבד, אין לצרף לה את התיבה שלאחריה

ח לֹא-כָל-לָחֶם: הכ"ף בקמץ קטן ויש להיזהר לא להבליע את הלמ"ד שבסוף התיבה הראשונה ותחילת התיבה

השנייה. עָבְרוּ: העי"ן בקמץ קטן

ט אֶל-אִישָׁהּ: יש להקפיד על קריאת המפיק, כן הדבר גם בהמשך הפרק

י עֲלִית-קִיר: הלמ"ד בחירק חסר והיר"ד אחריה דגושה ובפתח

יא וַיֵּבֵא שָׁמָּה: טעם נסוג אחר ליר"ד

יג חֲרָדָת: הדל"ת והתי"ו בשווא נח, לא לקרוא חֲרָדָת

כ וַיִּבְיָאָהּ: היר"ד בשווא נח. עַד-הַצְהָרִים: הצד"י בקמץ רחב

כד אֶל-תַּעֲצֹר-לִי: הצד"י בקמץ קטן

כו וַאֲמַר-לָהּ: המ"ם בקמץ חטוף (קטן)

כז לְהַדְפֹּה: הה"א בקמץ קטן הה"א בסוף המילה

במפיק. מָרָה-לָהּ: געיה במ"ם. הָעֲלִים: העי"ן בשווא נח

כט תִּבְרַכְנִי: הרי"ש בשווא נע. יִבְרַכְךָ: על אף הקושי, כ"ף ראשונה בשווא נח

ל אִם-אֶעֱזָבְךָ: כ"ף סופית דגושה

לד וַיִּחַם: החי"ת בקמץ קטן

לה וַיָּשָׁב: הש"ן בקמץ קטן

ראשון של חיי שרה:

כג ד גֵּר-וְתוֹשָׁב אֲנֹכִי: טעם טפחא בתיבת אֲנֹכִי

כג ה לֹא-אָמַר לֹא: הטעם במ"ם הוא לא נסוג

כג ח שני במנחת שבת

כג ט בְּתוֹכְכֶם: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף

כג יב עִם הָאָרֶץ: המילה עִם במרכא ואינה מוקפת

כח יג שלישי במנחת שבת

כג יח לְמִקְנֶה: הנר"ן קמוצה. בָּכָל בָּאֵי שְׁעַר-עִירוֹ:

טעם טפחא בתיבת בָּכָל